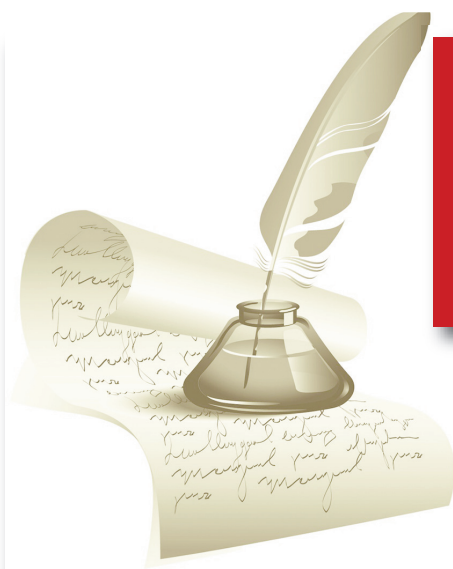




Şənbə üçün nəzm

Çıx ta, könlümün adamı,
çıx bu saraydan, istəməz.
Tanrısına təpik atan,
bu lütf, bu paydan, istəməz.

Yaz yürüdümsə yollarda,
başım qalda, könlüm darda.
Qış, onda hardaydın, harda?!
Sel suyu çaydan istəməz!

Sən sevəni vəba tutsun,
şahlığı başına uçsun.
Unutsun, səni unutsun,
azalsın saydan, istəməz.

Keçər ağrı, can sağalar,
yaradan tək izi qalar.
Bir gün ürək verər qərar,
möhür, - bu aydan istəməz.

Qayıt ruh sərgəştəliyim,
ayıl, könül sərməstliyim.
Keçsin Leyla xəstəliyim,
qəlb bu haraydan istəməz.

Bilirdim,
ürəyimə dammışdı
qayıdacaqsan bir gün.
Əllərin ətəyindən uzun,
gözlərimin kökü saralanda...
Çox şeylər deyərdim sənə,
çox şeylər yazardım sənə...
Amma indi nə faydası?
Daha sevdiklərimdən
Tanrı yaratmağı unudub qadınlar...

Niyə inciyrirsən ömür ağacım?
Səni mən kəsmədim
qələm etmədim.
Sənin yazdığına nə ümid edib
nələr arzulayıb
nələr güdmədim?!

Nədən inciyrirsən ey fəslə bahar?
Bu qış biraz sərtidir,
qar da biraz çox.
Bəlkə də Allahın xəbəri yoxdur
bu qış torpağın da
qara gözü tox!

Niyə inciyrirsən uçmuş müqəvvə?
Daha payız keçdi
bostanda məhsul,
yaşıl bağçalarda ərik qalmadı.
Səndən kənar uçan
qorxaq sərcələr,
səni qaldıracaq insan olmadı...



Aida Adıgözəl